

[Aage Fogh.]

kun, at arbejdslønnen stiger på sortbørs-markedet, dersom vi da ikke får flere arbejdere, end vi har nu. Hvis man altså fik en større arbejdsstyrke ind i landet, ville der kunne udrettes mere.

Der er altså mange problemer, som det kunne være interessant at tale med den højtærede minister om, og som jeg meget gerne vil have op til behandling. Men jeg vil slutte med at sige, at jeg er velvilligt indstillet over for det foreliggende lovforslag, og at man kan regne med at få det gennemført, måske med småændringer. Jeg tror, at tiden nu er ved at være inde til, at man generelt må tage hele dette problem op til en nøjere drøftelse.

Chr. Madsen: Der tales meget om høj beskæftigelse i det høje ting, men man glemmer, at der er et område, hvor der er stor arbejdsløshed, og hvor arbejdsløsheden har raset og fortsat raser. Der er vel omkring 40 000 arbejdsløse i landet nu. Man har en arbejdsløshedsprocent på øerne på mellem 1 og 3, medens man har en arbejdsløshedsprocent i Nord- og Vestjylland og vel også i Sydjylland i visse områder, der er oppe på 30-40. Når man husker på det, er det klart, at arbejdsløshedsunderstøttelsen kommer til at spille en større rolle, end et par af de ærede ordførere har givet udtryk for. Samtidig med at man taler om høj beskæftigelse, ved man jo, at det, man står over for, hvis vi kommer ind i fællesmarkedet, er arbejdsløshed eller det, man kalder en omstillingsproces for mange arbejdere her i landet. Man er ikke sikker på, hvor mange det kommer til at dreje sig om, men i de betænkninger, vi har fået forelagt, nævnes tal fra 25 000 til 125 000 arbejdere. Vi står antagelig lige over for den situation. Når man tænker på det og på, at vi har det så godt herhjemme som aldrig nogen sinde før, må tiden være inde til, at man ser på arbejdsløshedslovgivningen på en anden måde end tidligere. Ser vi på statsregnskabet, ser vi klart, at arbejdsløshedsudgifterne vel i dag er mindre end $\frac{2}{3}$ af de beløb, de var for nogle år siden, og med det i betragtning må man se at finde ud af at gøre vor arbejdsløshedslovgivning mere tiltalende og mere smidig og yde betydelig mere, end man yder nu. Andre

skandinaviske lande, der i de senere år har været inde i en tilsvarende udvikling som vi, lande, der har fuld beskæftigelse, altså forstået på den facon, at de importerer arbejdskraft, lande, der har haft disse gode konjunkturer, har forbedret deres arbejdsløshedslovgivning betydeligt, så man dér yder mere i arbejdsløshedsunderstøttelse, end vi gør her i vort land. For den enkelte, som rammes af arbejdsløshed, er det en katastrofe både for ham selv og hans familie, ja, en sådan katastrofe, at forholdene i familien fuldstændig må ændres.

Der er mange økonomiske og menneskelige problemer forbundet med arbejdsløshed, og forholdene nu er anderledes, end de var før i tiden, da man havde de kendte kriser med omkring 100 000 arbejdsløse. Levefoden, omkostningerne er steget betydeligt. Lad mig bare pege på en enkelt ting. I områder, hvor man absolut skal klumpe industrien sammen, i områder, hvor der er en større udvikling end andre steder, må der betales huslejer på 400-500 kr. månedlig eller derover for overhovedet at kunne få bolig i det pågældende område, hvor virksomheden er placeret. Der er her også et spørgsmål om arbejdskraftens bevægelighed. Når man får folk herind til hovedstadsområdet ude fra provinsen, hvor der er arbejdsløshed, sker der det, at disse mennesker må tage de forhåndenværende lejligheder, og dér er huslejen skruet op i fantastiske højder på grund af boligspekulation og jordspekulation. Hvad skal de sølle mennesker gøre, når de bliver arbejdsløse? Er det tilstrækkeligt at yde dem 164 kr. om måneden i hjælp til husleje? Det er ikke tilstrækkeligt, og vi har den opfattelse, at på det område må der ydes det, som huslejen andrager.

Men det er kun et lille problem; der er mange andre problemer forbundet dermed. Når folk er arbejdsløse enten af den ene eller den anden årsag, har vi så råd til at lade dem gå uden beskæftigelse? Var det ikke mere rimeligt, at man fandt ud af ad andre veje at hjælpe dem, f. eks. fandt frem til at give dem noget mere i understøttelse, sørgede for at sætte omskoling og fagskoling i gang, fik gennemført de principper, som er nedlagt i lovgivningen for uddannelse af specialarbejdere, hvor der kan ydes understøttelse helt op til 90 pct.